

Choy Gars ursprung

Det existerar alltid flera legender, historier och versioner när det gäller historia och det är svårt att utgöra vad som är sant och vad som inte är det, inget kan någonsin sägas vara helt säkert. Detta är en av många versioner om Choys historia.

Leung Bok Chao var en utövare av stilen Choy Gar Kuen och elev till stormästaren och skaparen av stilen Choy Ga Yee. Efter att ha tagit examen när han lärt sig alla stilens hemligheter återvände Leung Bok Chao till sin hemstad Zhaoqing, där han öppnade en skola och han fick snart många elever. Leung Bok Chao var en förmögen man och därför undervisade han sina elever för en ringa slant på gränsen till gratis.

Grundaren av Choy Gar stilen, Choy Gao Yee, hade många elever men också många söner. Leung Bok Chao hade varit en av favoriteleverna och hade lärt sig många tekniker, till och med fler än de flesta av Choy Gao Yee's söner. Choy Gao Yee hade sagt att hans skicklighet var stor och uppmanat honom att öppna en skola för att sprida stilen. Choy Gao Yee's söner var inte lika bra, de lyssnade inte på sin far och ställde alltid till med problem, så han lärde dem aldrig någonting och sa att det var Leung Bok Chao's uppgift att föra stilen vidare. Detta gjorde Leung Bok Chao mycket glad och han jobbade hårt på att sprida stilen vidare till ära av sin mästare.

Så småningom avled Choy Gao Yee och hans fem söner övertog drivandet av skolan. Eftersom staden Gau-Yu var en liten stad fanns det inte plats för utbyggnad av ytterligare skolor. Så sönerna bestämde sig för att öppna var sin skola i olika områden. De fem sönerna hette Choy Lung, Choy Fu, Choy Pao, Choy Hung och Choy Biu. När deras far levde hade Choy Biu, som var den yngsta, bara tränat och inte hjälpt till med någonting. Han var inte omtyckt i staden eftersom han alltid bråkade och ställde till med tråkigheter. Choy Lung och Choy Fu hade hjälpt till med undervisningen, Choy Pao och Choy Hung hade flyttat till andra städer och öppnat skolor. Choy Biu, den yngste som hade nu växt upp, ville också ha en egen skola och diskuterade detta med sina bröder.

Det övervägdes att han kanske skulle öppna en skola i Zhaoqing som var ett mycket stort och välbefolkat område. Choy Fu tyckte inte att detta var en bra idé eftersom Leung Bok Chao redan hade en skola i den staden. Om Choy Biu åkte dit kunde detta skapa problem. Leung Bok Chao hade nämligen redan undervisat där under en lång tid och det skulle bli mycket svårt att konkurrera ut Leung Bok Chao då han var en mycket omtyckt och generös lärare.

När Leung Bok Chao hade genomgått sin träning för Choy Gao Yee hade Choy Biu fortfarande varit mycket ung och var därför inte lika vänskaplig mot Leung Bok Chao som sina syskon. De andra bröderna tyckte mycket om sin vän och ville inte ställa till något bråk. Men Choy Biu menade att Leung Bok Chao inte var en äkta Choy Gar då han inte var släkt med dem och därför inte kunde vara pålitlig. Choy Lung, som var den äldste av dem, sade att Leung Bok Chao hade lärt sig från deras far som varit mycket glad för honom och lärt honom stilen mycket komplett. Choy Lung påpekade också att Leung Bok Chao var mycket god, hade erfarenhet och att om någon slogs mot honom så skulle denne förlora. Choy Lung tillade även att deras far hade bett Leung Bok Chao att föra stilen vidare och att han därmed uppfyllt deras fars önskningar. Om nu Choy Biu började att konkurrera med honom kunde folk tro att deras syften inte var hederliga och stilen skulle få dåligt rykte. Choy Biu sa att han förstod detta men att han fortfarande tyckte att Zhaoqing var en bra plats och om han inte åkte dit

skulle någon annan lära ut deras familjesystem och folk skulle tro att de inte kunde lära ut sin teknik själva.

Choy Biu som var mycket arrogant och bortskämd ignorerade sina bröders vilja om att inte åka till Zhauqing och sade att även om de var emot det så skulle han åka dit och konkurrera med Leung Bok Chao. Choy Fu menade att om han nu ändå envisades med att åka, mot deras förmaningar, var det mycket dumt om det blev en kamp med Leung Bok Chao. Eftersom Choy Biu var en mycket dålig förlorare och inte alltid höll sig innanför artighetens gränser, samt inte heller hyste den vördnad för Leung Bok Chao som de andra bröderna, var det bäst att en andra bror följde med för att lugna ner saker och ting ifall det skulle behövas.

Choy Biu och Choy Fu begav sig alltså till Zhaoqing och så fort de anlant till staden gick de för att besöka Leung Bok Chao. Det var inga problem att hitta fram till Leung Bok Chao's skola då han var mycket känd i staden. När de kom fram blev Leung Bok Chao överraskad och väldigt glad att se dem, han lade även märke till hur mycket Choy Biu växt. När han hade lämnat skolan hade Choy Biu bara varit ett litet barn och nu var han en stor man. Leung Bok Chao sa att han inte hade hört från deras far på länge och sedan fått reda på att gått bort. Detta hade gjort Leung Bok Chao mycket sorgsen då han inte fått reda på när begravningsceremonin ägt rum och bad så mycket om ursäkt för att han inte närvarat för att hedra sin mästare. Choy Fu sade att han accepterade ursäkten och att han beklagade att leung Bok Chao inte fått reda på det i tid. Leung Bok Chao sade då att han var mycket glad att de kommit och bjöd dem att stanna så att de kunde prata om gamla tider. Choy fu informerade Leung Bok Chao om deras planer på att stanna en längre tid i Zhaoqing och att det skulle vara jobbigt för honom att ha dem boende hos sig så länge. Men Leung Bok Chao sa att det inte skulle vara något problem och att det skulle bli roligt att ha där.

Choy Fu berättade för Leung Bok Chao att när deras far hade dött hade han och hans äldre bror fortsatt att sköta skolan eftersom deras far bett dem att föra stilen vidare. Choy Pa hade öppnat skola i Fung Shuen och Choy Hung hade begett sig till Dak Hing för att sprida stilen vidare. Det var deras vilja att deras stil skulle leva länge. Choy Fu berättade också att Choy Biu nu letade efter ett bra ställe att öppna en skola på och att de hoppades att Choy Gar en dag skulle vara berömt i hela södra Kina. Leung Bok Chao gladdes att höra att det gick bra för sina kung fu bröder och berättade att det också gått väldigt bra för honom sedan han lämnat skolan. Han berättade att han gjort som hans mästare velat och öppnat en skola för att föra stilen vidare och att han fått många elever. Choy Biu blev inte glad av att höra detta och började att bli grinig. Choy Fu som märkte detta tystade honom.

Samma kväll anordnade Leung Bok Chao en stor fest till ära för sina gäster och bad alla sina elever att komma. Han introducerade dem alla för sönerna och berättade vilka de var. Han berättade även att han hoppades att de kunde rätta till eventuella misstag han gjort i sin undervisning. Festen fortsatte i trevlig anda och alla var på gott humör. Men den illmarige Choy Biu hällde hela tiden upp lite mer brännvin till Leung Bok Chao än till sig själv i hopp om att han skulle bli full och säga något dumt av misstag. Biu blev själv också berusad och bad eleverna med ett leende att visa vad de hade lärt sig. Leung Bok Chao blev förfärad av förslaget då det inte tillhörde kutym att ifrågasätta andra lärares kunskaper. Även om han anmodat att han hoppades att de skulle göra så var detta bara en artighetsfras som man använde sig av inom kung fu kretsar. Eftersom han nu föreslagit det kunde han inte dra tillbaka sin anmodan. Han valde ut två av sina elever och berättade att de hade lärt sig av honom sedan han öppnat skolan och att de var mycket intresserade av att lära sig stilen. Han berättade också att han lärt dem mycket bra och att han inte fränhållit dem några kunskaper. Deras kunskaper skulle inte vara dåligt lärda. Choy Biu sade arrogant att om nu detta stämde

så borde de vara mycket bra, men om de var dåliga skulle det inte vara bra för stilens rykte. Leung Bok Chao blev mycket nedstämd av Choy Biu's ord och även tveksam till om han verkligen lärt ut rätt. Han hade alltid hedrat sin mästare och följt dennes vilja, tänk om han nu lärt ut något fel och vanhedrat sin mästares namn. Choy Biu beordrade att demonstrationen skulle börja.

Leung Bok Chao som nu var mycket oroad kunde inte vägra och bad sina elever att börja och sade ännu en gång att han hoppades att sönerna skulle rätta till eventuella misstag. Choy Fu insåg nu att Choy Biu ville testa Leung Bok Chao och höll ett skarpt öga på sin bror ut ifall att det skulle bli för allvarligt. Igen försökte han lugna ner sin bror men Choy Biu ignorerade honom. Choy Fu som skämdes över sin brors beteende ställde sig upp och bad om ursäkt och sa att om Leung Bok Chao hade lärt dem visste han att det inte skulle vara något fel på deras tekniker och att det inte behövdes någon demonstration. Leung Bok Chao som inte ville förlora ansiktet protesterade och påpekade att Choy Biu bara erbjöd sin hjälp. Skulle något visa sig vara fel så kunde han rätta till felen.

Demonstrationen började även om många av eleverna tyckte att Choy Biu var för ung för att tillrättavisa dem, men de gjorde som de blivit tillsagda av respekt inför Leung Bok Chao. Eleverna demonstrerade ett slag och när de var klara frågade Leung Bok Chao Choy Fu vad han tyckte? Choy Fu kunde inte se något fel på slaget och sade att det såg bra ut. Choy Biu å andra sidan började klaga och frågade Leung Bok Chao om han verkligen hade lärt ut det sådär? Leung Bok Chao svarade att det var det, då detta var det sätt som han själv fått lära sig av sin mästare. Choy Biu sa då att han måste glömt vissa saker för det var inte så här hans far hade lärt ut. Choy Biu sade nu att de hade kommit för att kontrollera honom så att han inte lärde ut fel och skämde ut systemet. Choy Biu proklamerade att han hade lärt sig det rätta sättet från sin far och att det var annorlunda från det icke familjemedlemmar fått lära sig. Om saker och ting fortsatte såhär så skulle stilen förstöras och det berodde på sådana som Leung Bok Chao, som inte hade lärt sig riktig Choy Gar.

Dessa ord var en förolämpning och en utmaning. Leung Bok Chao frågade förvirrat Choy Fu vad hans bror menade. Choy Fu visste inte vad han skulle säga men påpekade att Leung Bok Chao och han hade lärt sig tillsammans och att han inte trodde att det kunde vara fel. Choy Biu fortsatte med sin åsikt och sade att Choy Gar var ett bra system men att det Leung Bok Chao hade lärt ut inte var något värt eftersom det var fel. Om eleverna någon gång försökte använda sig av det kanske de skulle misslyckas och detta skulle ge stilen dåligt namn. Han sa till alla att Leung Bok Chao hade lärt ut fel och kallat det för Choy Gar Kuen och därför behövde rättas. De sista orden gjorde Leung Bok Chao mycket arg. Choy Biu hade bara precis börjat att lära sig lite ställningar när han själv lämnat skolan och nu kom han och klagade på hans sätt att lära ut. Han frågade Choy Biu varför han sa detta och varför han verkade vilja skapa problem och frågade även varför inte Choy Gao Yee inte lärt honom rätt. Choy Biu svarade bara nonchalant att om han inte trodde honom kunde lätt avgöra saken med ett vänskapligt test i skicklighet. Choy Fu kunde inte sätta stopp för detta och hoppades att de inte skulle skada varandra. Leung Bok Chao och Choy Biu gick till en större yta. Eftersom Choy Biu var yngre och hade större spänst trodde han sig kunna besegra Leung Bok Chao som även fått i sig mer brännvin än han själv. Vann han den här kampen skulle han bli mycket känd eftersom Leung Bok Chao var en mycket respekterad lärare i staden. Choy Biu förberedde sig på att slå hårt. Kampen gick fram och tillbaka men Choy Biu visste att han hade lite övertag eftersom han kände till tekniker som han visste att Leung Bok Chao inte fått lära sig. Choy Biu använde sig av dessa tekniker och slog ner Leung Bok Chao med ett speciellt handflats-slag. Choy Fu titta olyckligt på. Båda de två kombattanterna visste nu att de var tvungna att vinna.

Leung Bok Chao's rykte hade nu blivit naggat i kanten av att den unge pojken hade slagit ner honom och blev rasande. Han försökte nu använda sig av sin speciella teknik ett yingslag mot huvudet och ett slag mot solarplexus men Choy Biu lyckades blockera båda. Choy Biu var yngre än sina andra bröder och hade därför blivit bättre omhändertagen och lärt sig mer än dem. Han hade aldrig hjälpt till med att undervisa andra och hade därför aldrig behövt tänka på någon annan än sig själv, så han hade blivit bättre än dem. Han använde nu den ena handen till att vrida Leung Bok Chao's hand medan han slog honom i ansiktet med den andra.

Leung Bok Chao blödde kraftigt och Choy Fu stoppade kampen. Han uppgav att det bara varit en vänlig jämförelse men Leung Bok Chao visste att han hade visat sig dålig mot Choy Biu inför alla sina elever och skämdes. Choy Fu sa till eleverna att det inte spelade någon roll vem som vann men alla eleverna hade sett leung Bok Chao's förlust och tyckte att Choy Biu varit bättre. Leung Bok Chao trodde nu att de skulle tro att han inte var någon bra lärare.

Leung Bok Chao lämnade omedelbart festen skamsen och förvirrad. Han tvättade sitt ansikte och föll sittande ned i en närbelägen bakgata för att samla tankarna. Choy Biu hade med avsikt förolämpat honom genom att säga att hans tekniker inte var bra och sedan bevisat detta genom att besegra honom inför alla hans elever. Choy Biu skulle nu öppna en skola i Zhaoqing efter att ha säkrat sitt rykte genom att vinna. Efter allt hårt arbete hade han misslyckats och ingen skulle längre lita på att hans kung fu var bra. Han visste att det inte längre var någon idé att stanna kvar i Zhaoqing. Hans lärare hade sagt att han hade lärt sig stilens alla hemligheter men nu hade han råkat ut för tekniker han aldrig sett förut. Han hade varit en utomstående som trott att han fått lära sig allt men visste nu att det bara varit sönerna som verkligen fått lära sig allt. Leung Bok Chao som sett upp till sin lärare och litat på honom kände nu enbart skamset att han blivit lurad av sin mästare och skämdes över att han letts till att tro att han lärde ut hela Choy Gar stilen.

Eftersom Choy Biu nu tänkt öppna en skola i Zhaoqing kände Leung Bok Chao att det var bäst att överlåta sin skola till honom. Så kunde Choy Biu fortsätta med att sprida stilen vidare och han själv kunde börja om från början och leta upp en ny lärare. Detta för att inte vanhedra sina elever som hade litat på honom.

Leung Bok Chao skrev ett brev där han förklarade för sina elever och bad Choy Biu att ta över skolan. Han placerade brevet där de inte kunde missa det. Sedan plockade han ihop några av sina kläder samt lite besparingar och gav sig sorgset iväg, förödmjukad och besegrad. Han började att vandra ut ur staden och visste inte riktigt var han skulle ta vägen. Hela hans liv hade på bara några timmar rasat och allt det han trott på hade tagits ifrån honom. Det enda han tänkte på var att komma så långt från Zhaoqing som möjligt, staden som han växt upp i, staden där han hade haft alla sina vänner, staden där han hade haft sin framtid. Utan att veta varför begav han sig mot Kwang Sai. Han vandrade hela natten utan att stanna, han visste att om någon såg honom skulle de känna igen honom. Han hade bott i Zhaoqing nästan hela sitt liv och var därför mycket ledsen över att behöva ge sig av.

Nästa morgon vaknade de två sönerna och upptäckte att alla eleverna hade samlats i träningssalen som vanligt. Ingen såg Leung Bok Chao's brev och alla tyckte att det var konstigt då deras lärare alltid brukade vara punktlig. Sönerna började leta efter honom och fann brevet i hans rum. De läste brevet och insåg att han hade gett sig av och satte sig ner för att diskutera vad de skulle ta sig till. Choy Biu tyckte att de skulle fortsätta att driva skolan och lära eleverna Choy Gar, annars hade hela incidenten varit till ingen nytta.

Choy Fu tyckte att Choy Biu hade handlat fel och själviskt och bara tänkt på sig själv. Han hade skämt ut både Leung Bok Chao och stilen. Dessutom hade han tvingat bort Leung Bok Chao och nu ville han även ta över skolan. Choy Fu menade att detta kunde ge honom mycket dåligt rykte. Choy Biu tyckte istället att Leung Bok Chao inte alls blivit tvingad utan givit sig av för att han känt sig förödmjukad. Han hade haft en stor skola med många elever och nu hade han bett honom att ta över. Choy Fu sa att de behövde komma på ett bra sätt att berätta detta för eleverna och Choy Biu bestämde sig för att visa brevet för dem. Choy Biu sa till eleverna att han visste att stilen var mycket populär i staden och att de bara kommit för att hjälpa Leung Bok Chao med att rätta till små misstag. Det som egentligen från början bara skulle ha varit en vänlig diskussion hade urartat i ett par små missförstånd som sedan lett till bråket. När han sagt detta visade han eleverna brevet.

Choy Biu berättade att Leung Bok Chao hade bett honom att ta över skolan så att de inte skulle stå utan lärare. Eftersom han misstänkte att eleverna skulle tro att han tvingat bort Leung Bok Chao förklarade Choy Biu att han på grund av gårdagens problem ännu inte bestämt sig för om han skulle stanna eller inte. Han frågade eleverna vad de tyckte, om de inte ville att han och hans bror skulle stanna kunde de själva bestämma vad som skulle hända med skolan. Men ville eleverna att de skulle stanna så skulle de med glädje göra så. Eleverna hade svårt för att bestämma sig om vad de tyckte om sin nya lärare, men de ville ju fortfarande lära sig kung fu och de visste inte var Leung Bok Chao var så tillslut bestämde de sig för att de skulle låta bröderna stanna och fortsätta utlärandet. Choy Biu stannade i Zhaoqing för att driva skolan medan Choy Fu återvände till Go Yiu. Choy Biu var väldigt lycklig nu när han hade skolan för sig själv.